

Трећа лица која истичу да имају право које спречава извршење на одређеној непокретности не морају нужно бити књижни власници.

(Из образложења пресуде Привредног апелационог суда Пж 8173/16 од 18.10.2018. године)

+

Правилно је првостепени суд применио материјално право када је усвојио захтев тужиоца. Правилан је материјалноправни закључак првостепеног суда да не постоје услови да се извршење спроведе на наведеној непокретности, јер тужилац има право које спречава извршење. Тужилац је током првостепеног поступка доказао да има правни основ за стицање својине, да му је непокретност предата у државину и да је након тога и уписан у јавне књиге као носилац права. Насупрот жалбеним наводима првотуженог, правилно је првостепени суд приликом одлучивања применио одредбу члана 33. Закона о основама својинскоправних односа. Наведеном одредбом прописано је да се на основу правног посла право својине на непокретности стиче уписом у јавну књигу, али и на други одговарајући начин одређен законом. У конкретном случају, предметна непокретност тужиоцу је предата на основу закљученог правног посла који је извршен, јер је након исплате купопродајне цене извршена и предаја непокретности у државину тужиоцу, на који начин је тужилац стекао својство ванкњижног власника предметног стана.

Наиме, Законом о извршењу и обезбеђењу прописано је да трећа лица која истичу да имају право које спречава извршење, могу своје право доказивати у парници. Тужилац је истицао да има право својине на предметном стању. Одредбама Закона о извршењу и обезбеђењу нигде није предвиђено да они морају бити књижни власници, нити закон захтева искључиво постојање уписаног права својине на непокретности ни у погледу услова да се одреди извршење на непокретности, а како то произлази из одредбе члана 145. овог закона, којом је предвиђено да се извршење може одредити и на непокретности извршног дужника која се налази на подручју на коме су успостављене јавне књиге иако непокретност није уписана. Дакле, како према цитираним одредбама Закона о извршењу и обезбеђењу ванкњижна својина има правног значаја, па како је друготужени располагао предметним станом пре доношења решења о извршењу, то су неосновани жалбени наводи да признање тужбеног захтева које је друготужени учинио у парници која се водила ради утврђења права својине тужиоца, не производи правно дејство према првотуженом као повериоцу.